

(c)

Laia Noguera

{ **ESPECTACLE** }

Així compro l'entrada
d'observar-me espectacle,
amagar-me sota la màscara
i adonar-me que vinc de lluny
i l'exili és l'única llar.
Aturar-se al carrer
i mesurar la llum
en el tènue solc que deixo.

Així tinc la certesa
del silenci absolut
que m'acompanya.
Així s'abandona l'ofec
de la llum amb la llum mateixa.
Construir una bellesa
que aparenti escapar-se
de l'únic sentit que conec.

És tenir el puny tancat
i a dins una mà oberta
i trobar-hi un polsim de sang
que em diu hi ets i et fa mal.

Encongir-se la víscera,
remuntar-hi i tornar,
oblidar-ho, predir-ho,
perdre's, mirar, callar
per no saber il·luminar el buit.
Endormiscar-se.

És així com rodola el còdol
i es gasta el vent contra la pedra,
així com es desfà l'aurora
i roman l'ombra que deixen les mans.
Adonar-se de cop
de la mort i l'alè
del no-res a l'esquena.

(Recordes una història
que et deien de petita
d'un déu que em mira
i estabilitza,
però tu només
et mous a batzegades,
com l'alga o la llagosta
colgada d'herba.)

És proferir un paisatge
com si fos el primer i l'últim,
com si jo fos un esvoranc
i els versos, una passarel·la,
i jo sóc al fons de l'abisme.

Si és que hi ha unes entranyes
i paraules que estripin.